

Veyl ki Veyl

– SemraÖztekin · 14 Mart 2014

-Şu büyükler diyorum!

...

Ne çok habersizmiş gökyüzünden ,

toprak üstündeki ayaklar...

Nefesler, bigane umutlardan.

Kirli sularda yıkanmış bu ruhlar, Yeis'in simsiyah kasvetin durağındaki sudan..

Abı hayat iksirinden uzak

Uzak kalınmış hep,

Değerden, Hayadan..

Meydanlarda omuzlar, omuzları çarpar gider

Her omuz, ayrı bir Adem

Her Adem,ayrı bir dünya

Dünya içinde savrulmuş beniademler..

Yalın ayak umutlarla gidilen kollara

Koşar adım dönen insanlar..

Viran edilen yürekler,

Umutsuz kalmış bakışlar,

Simalar sönük,

Son çağın insanların son parıltıları..

Adı sus'muş'lar koridoru bu çıkmazların..

Umutsuz, bezgin, yorgun..

Nerdesin İnşirah!

Nerdesin..

-Şu küçükler diyorum!

...

Köşelerde saklı duran gülüşlere , rayiha salar yürekleri..

Bulutlara selam eder bir çocuk,

Ne çok müsterihtir,

Ne çok mesrur

Göçmüş çoktan ruhu masiva'dan..

Ebed diyor,

ebed!

Semra'm Öztekin